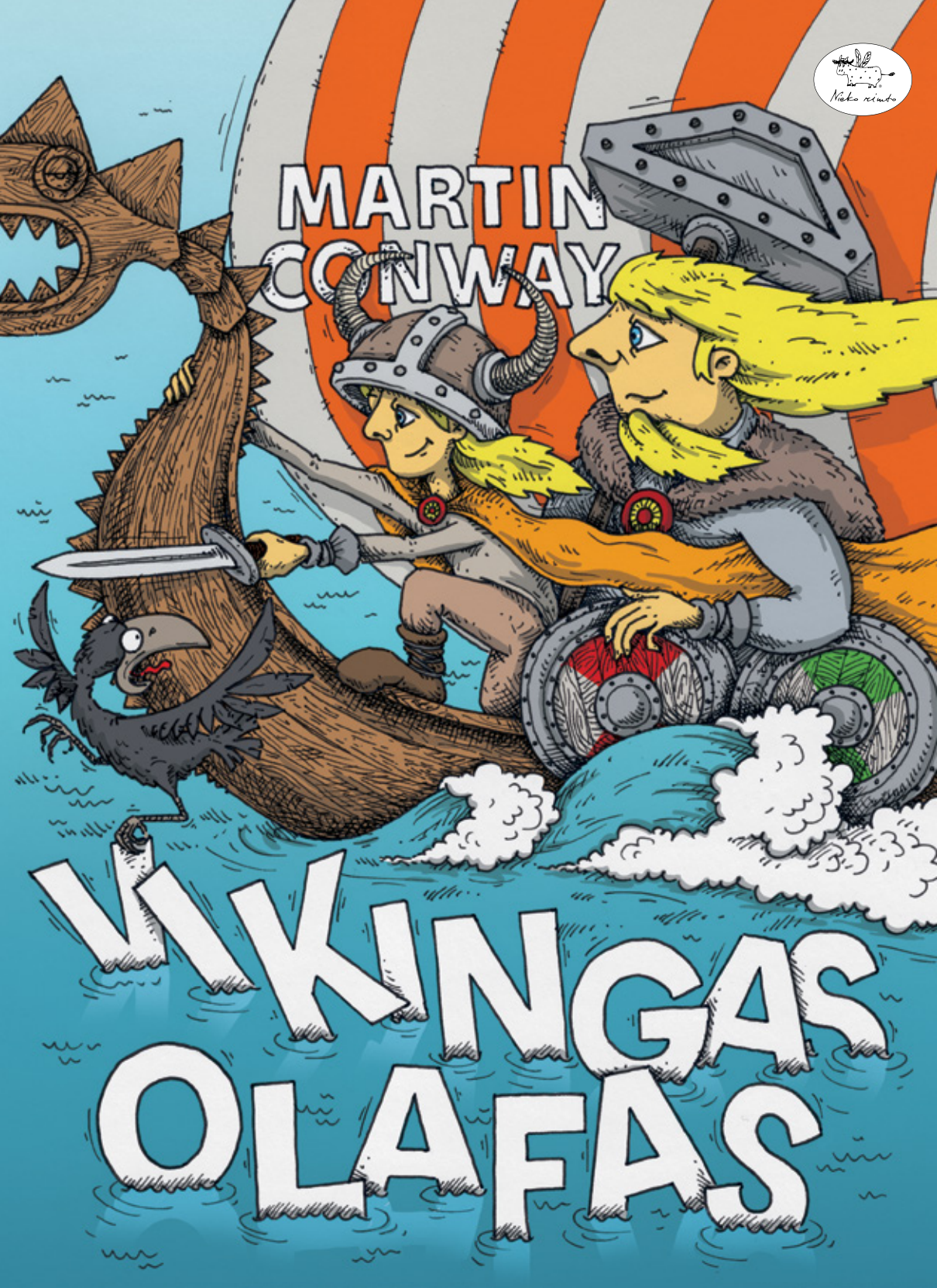

MARTIN
CONWAY

WIKINGAS
OLAFAS

VIKINGAS OLAFAS

UDK 821.111-93
Co-159

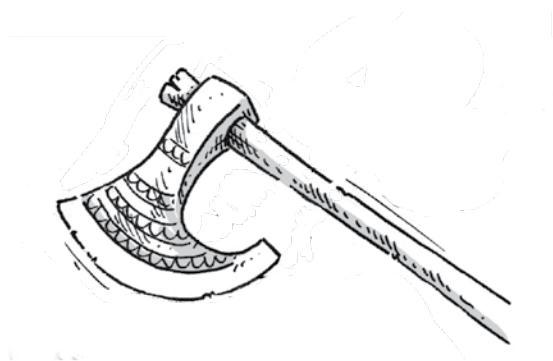
Versta iš:
Martin Conway
OLAF THE VIKING
OUP, Oxford, 2008

© Tekstas, Martin Smith, 2008
Pirmą kartą anglų kalba pavadinimu *Olaf the Viking*
Didžiojoje Britanijoje išleido *Oxford University Press*.
Lietuvių kalba išleista susitarus su *The Buckman Agency*.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Tomas Einoris, 2015
© Iliustracijos, Jonas Liugaila, 2015
© Leidykla „Nieko rimto“, 2015

ISBN 978-609-441-324-7

Martin Conway

VIKINGAS OLAFAS

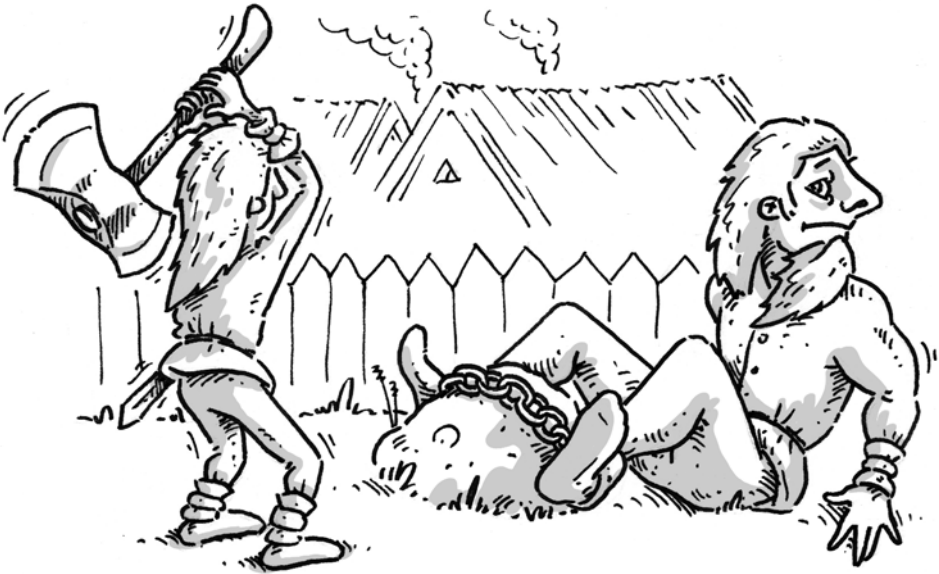

Iliustravo Jonas Liugaila

Iš anglų kalbos vertė Tomas Einoris

Vilnius
2015

I SKYRIUS

Olafas pasižiūrėjo į kiaulę. Kiaulė pasižiūrėjo į Olafą. Olafas siekė prie diržo pririštos virvės, neišlaikė pusiausvyros ir slystelėjo šlaitu žemyn. Kiaulė net nešnirpstelėjo. Olafas susivyniojo virvę ir švystelėjo dar kartą. Kilpa pataikė kiaulei ant galvos ir Olafui pavyko tvirtai ją užveržti. Kiaulei tai nepatiko, todėl ji ėmė šokinėti ir rangytis mėgindama išsivaduoti. Olafas paleido medelį, į kurį buvo įsikibęs, ir abiem rankomis įsitvėrė virvės. Pavyko pusėtinai, nes kiaulė neišlaikė jo svorio ir nugarmėjo nuo skardžio. Dabar krito abu. Staiga virvė įsitempė – kiaulė įstrigo šlaite augančiame medyje. Olafas pasižiūrėjo į kiaulę. Kiaulė

pasižiūrėjo į Olafą ir ėmė graužti virvę. Olafas seniai turėjo paskersti šią kiaulę, tačiau nevaliojo: kiaulė taip gailiai į jį pažvelgė, tarsi žinodama, kas jos laukia, ir Olafui sudrebėjo ranka. O jai tik to ir tereikėjo: ištrūko iš gardo ir dėjo į kojas. Gaudynės truko valandų valandas. Olafui teko maknoti po pelkynus, bristi per upę ir galiausiai kopti į statų kalną, ant kurio šlaito dabar ir kabojo. Jis sekundėlę sustingo, galvodamas apie apverktiną padėtį. Kiaulė vėl dėbtelėjo į jį ir tęsė savo juodą darbą.

Olafas gal ir nebuvo labai stiprus, tačiau lengvas, todėl jam pavyko smagiai įsisiūbuoti. Galiausiai įsikibo į medžio šaknis ir užsiropštė į viršų su virve rankose. Sukaupęs paskutines jėgas įsirežė ir užtempė kiaulę. Pasitaisęs drabužius patraukė namo, nes laukė tolimes kelias. Kiaulė klusniai risnojo iš paskos, tarsi nieko baisaus nebūtų įvykę. Eidamas Olafas nusivalė nuo veido ir akių kiaulės mėšlą ir susišukavo plaukus tėvo kaulinėmis šukomis. Kai tolumoje pamatė kaimą, mėšlo ant veido beveik nebebuvo ir Olafas jautėsi pasiruošęs ypatingoms vakaro vaišėms.

Kveldulfas, apsuptas kaimo vyrų, stovėjo nugara į laužą ir godžiai gėrė iš rago. Pamatęs Olafą, pratrūko juokais ir springdamas išrėkė:

– Tik pažiūrėkit! Virvė, kurios viename gale purvinas gyvulys, o kitame – kiaulė!

Net vergas Lokis, pririštas prie stulpo, pralinksmėjo.

– Džiugu vėl tave matyti! – sušuko jis, tada pritūpė ir rimtai pašnibždėjo kiaulei į ausį: – Bet kam tu *jį* pasiėmei kartu?

– Labai juokinga, – burbtelėjo Olafas ir timptelėjo virvę.

Puota jau buvo įsismarkavusi. Skrundančios mėsos kvapas priminė Olafui, kad yra baisiai alkanas. Grimniras nusprendė, kad kiaulei irgi derėtų dalyvauti, ir nuvedė gyvulį prie laužo. Netrukus kiaulė patogiai įsitaisė ant žemės. Visi ją dosniai vaišino duona ir midumi.

Prisėdęs prie laužo, Olafas pastebėjo, kad jo dėdė Kveldulfas kaip reikiant įkaušęs. Vaisės buvo puikios, nors vienas kepsnys vis dar ramiai šmirinėjo aplinkui. Olafas buvo pavargęs ir norėjo miego, tačiau turėjo Kveldulfui priminti vieną dalyką.

– Dėde Kveldulfai, ketinai rėžti kalbą.

– Ketinau, – suriaumojo jis. – Visi užsičiaupkit!

Kaimą užliejo nejauki tylą.

– Žmonės, laivas paruoštas. Rytoj leisimės į žygį po Normandiją, Airiją, Angliją ir Škotiją...

– Ieškoti mano tėčio! – įsiterpė Olafas.

– Ieškoti aukso, – tęsė Kveldulfas.

– Ir mano tėčio!

– Ir tavo tėčio, – pasižiūrėjęs į Olafą patikino Kveldulfas.

– Valio! – sušuko Olafas, o kiaulė garsiai sukriuksėjo, puldama prie midaus balutės po stalu.

– Bet mes neatsisakysim ir smaragdų, rubinų bei deimantų.

Kaimas pritariamai suūžė. Olafas stengėsi visus perrėkti:

– O mano tėtis?

– Dingo mano brangusis brolis, Olafo tėvas Sigurdas Toludsenas. Ar jo laivas sudužo? Niekas nežino. Kur jis dabar?

Niekas nežino. Ar jis gyvas, ar miręs? Niekam nerūpi! Išgeriam už būsimus lobius, o Sigurdas Toludsenas teprasmenga į Helą!

Tai pasakęs, Kveldulfas išmaukė dar vieną midaus sklidiną ragą. Jo bendražygiai juokėsi ir džiūgavo. Olafas tylėjo dantis sukandęs. Jis galvojo apie tai, kiek savaičių praėjo darinėjant ir sūdant silkes kelionei, skerdžiant kiaules ir slegiant sūdytą mėsą statinėse, malant miltus, tampant šalmus ir kalavijus kalviui išlydyti. Galvojo ir apie tėtį, kuris išvyko prieš šešerius metus. Olafas prisiminė, kaip tėtis mėtydavo jį į orą, kai mama dar buvo gyva. Paskendęs mintyse, Olafas nudrožė prie laužo ir nukėlė didžiulį katilą su avižine koše. Jis ėjo aplink stalą. Dėdė vis dar juokėsi iš savo sąmojo. Kveldulfas nekantriu mostu paliepė statyti katilą ant stalo. Olafas vos susilaikė neišpylęs karštos košės jam ant kaltūno, bet ūmai pastebėjo kiaulę, kuri apgirtusi voliojosi ant žemės.

– Palikit kiaulę man, – tarė Olafas ir nusitempė gyvulį.

Jei kas būtų jį sekęs, būtų pamatęs, kad jis kiaulę velka ne į gardą, bet į ilgąjį namą kaimo viduryje. Olafas greitai grįžo ir ėmė tyliai valgyti, su pasišlykštėjimu žiūrėdamas, kaip čepsi ir ryja Kveldulfas. Galiausiai jo dėdė atsistojo, garsiai atsiraugėjo ir nusvirduliavo gulti. Jam išėjus įsiviešpatavo tylą, todėl visi kiti taip pat nutarė eiti miegoti. Olafas kiūtojo prie gėstančio laužo, kol paskutinis pavargęs vikingas nušlitiniavo į trobą gulti. Liko tik jis ir vergas Lokis.

– Žinau, kad daug prašau, bet gal galėčiau pasėdėti prie laužo. Sužvarbau. Be to, esu labai alkanas... – tarė jis.

Olafas išsitraukė peiliuką ir nupjovė virvę, kuria vergas buvo pririštas prie stulpo. Lokis pasitrynė sugrubusius riešus ir lėtai atčiūžino prie laužo. Supančiotomis kojomis sunku buvo eiti.

– Papasakok apie Angliją, – paprašė Olafas.

Lokis pačiupo kiaulienos gabaliuką nuo stalo ir ėmė godžiai šlamšti.

– Juk žinai dainelę, ką daugiau bepridursi:

*Airijos vyrai praplikę, pamaldūs,
Rusijos vyrai išpuikę didžiai,
Amerikos vyrai į galvas sau kaišioja plunksnas,
O Anglijos vyrai paliegę visai.*

– Mano tėtis ketino vykti į Angliją, – mąsliai tarė Olafas.

– Tuomet greičiausiai tebėra gyvas. Žinau, jis puikus kovotojas.

– Geriausias. Jis galėjo... – Olafas nutilo. Jo tėtis buvo švelnus ir romus, nors kiti vikingai ne kartą jam pasakojo apie tėčio narsą ir kovotojo dvasią. – O jeigu jis nukeliavo į Airiją?

– Manau, ir ten išgyveno. Amerika – kitas dalykas. Pirma, kelionė į šią šalį labai ilga ir sunki. Antra, ten gyvena skrelingai, kurie... Bet gal tu geriau išsiaiškink pats?

– Ką? Leistis į kelionę? Juokauji?

– Maniau, nori surasti tėtį.

– Noriu, bet man vos dvylika...

– Suprantu, kad bijai.

TURINYS

I skyrius	5
II skyrius	14
III skyrius	23
IV skyrius	28
V skyrius	37
VI skyrius	43
VII skyrius	51
VIII skyrius	62
IX skyrius	71
X skyrius	76
XI skyrius	85
XII skyrius	90
XIII skyrius	94
XIV skyrius	102
XV skyrius	122
XVI skyrius	129
XVII skyrius	140
XVIII skyrius	151
XIX skyrius	164

Conway, Martin

Co-159 Vikingas Olafas / Conway, Martin; iš anglų kalbos vertė Tomas Einoris; iliustravo Jonas Liugaila. – Vilnius: Nieko rimto, 2015. – 168 p.: iliustr.

Britų aktorius ir rašytojas Martin Conway (g. 1952, tikrasis vardas Martin John Smith) – toks pat šelmiškas ir pašėlęs, kaip ir jo knygos, juokinančios skaitytojus iki ašarų ir gniaužiančios kvapą žūtibūtinėmis dvikovomis. Mažasis vikingas Olafas keliauja dėdės laivu, plaukiančiu užkariauti Anglijos žemių bei prisiplėšti lengvo grobio. Olafas tikisi padedamas vergo Lokio surasti savo dingusį tėtį. Tačiau kai į istoriją įsipainioja galingi dievai, puskvaišiai milžinai ir kitos stebuklingos būtybės, mažojo vikingo planai pakrypsta visai netikėta linkme.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Edita Birulienė**

Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė

Tiražas 2000 egz.

Išleido leidykla „**Nieko rimto**“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Galiūnas dievas Toras niršta ir tūžta. Kažkas nukniaukė jo prašmatnųjį brangakmeniais išpuoštą kūjį. Bet ne dėl brangakmenių Toras širsta: šis kūjis – galingiausias ginklas pasaulyje. Be jo visiems dievams bus riesta.

Tuo metu mažasis vikingas Olafas skrieja jūromis sukežusiu laivu, pilnu grobio trokštančių vikingų. Kažkur krante turėtų būti jo tėtis, prieš daugelį metų dingęs be žinios. Laive ima dėtis keisti dalykai. Kokiu stebuklingu būdu vergas Lokis lyg niekur nieko išgaruoja be pėdsako? Kodėl kovoje jam atsivėrusios žaizdos užgyja per keletą minučių? Ir iš kur, po galais, jis gavo tokį prašmatnų kūjį?

Prisiekiu kepta jautiena, čia kažkas tikrai ne taip!

www.niekorimto.lt

Akcijos ir ypatingi pasiūlymai

Tik internetu

ISBN 978-609-441-324-7

9 786094 413247